

[Kirkeministeren]

get, og som afgav betænkning om folkekirkens økonomi i 1982. Denne betænkning førte til en ny lov om folkekirkens økonomi, som blev vedtaget her i Folketinget den 19. december 1984, og som trådte i kraft den 1. januar 1986. Jeg vil gerne understrege, at det altså kun er fem år siden, at denne nye lov trådte i kraft.

Udvalget, som gik forud for lovforslaget, var som sagt inde på problemstillingen, og jeg vil gerne citere fra betænkning nr. 952 fra 1982. På side 43 står der følgende:

»Denne teoretiske konflikt med grundloven har ført til forslag om en omlægning af statens tilskud, således at der ikke længere ydes tilskud til lønninger. Der har således været fremsat forslag om, at tilskuddet i stedet ydes som et bloktilskud, fordelt til folkekirken af kirkeministeren efter nøje samråd med decentraliserede kirkelige myndigheder, eller at det i stedet ydes til formål, som ikke har med gudsdyrkelse at gøre, f.eks. til de opgaver, folkekirken varetager for samfundet som helhed, såsom begravelsesvæsen og registrering. Under hensyn til, at forslagene alene tilsigter at løse en teoretisk juridisk konflikt og ikke frembyder noget reelt økonomisk problem, kan udvalget ikke gå ind for disse.«

SF's beslutningsforslag bygger med andre ord på synspunkter, der for ganske få år siden blev gjort til genstand for et omhyggeligt udvalgsarbejde, et udvalg, i hvis midte der var repræsentanter for biskopperne, for stiftsøvrighederne, for provstiuvalgene, for Landsforeningen af Menighedsrådsmedlemmer og for Danmarks Statistik. Drøftelsen i dette udvalg endte i den nugældende økonomilov, og jeg kan ikke se, at der siden er fremkommet argumenter, der bør føre til, at vi over hals og hoved ændrer på den nuværende lovgivning, og det er på den baggrund, at jeg på regeringens vegne afviser SF's beslutningsforslag.

Det betyder som sagt ikke, at jeg betragter overvejelserne om en reform af folkekirkens økonomi som uvæsentlige, tværtimod. Jeg har flere gange i den sidste tid, også i mit svar af 13. marts 1991 på et spørgsmål fra hr. Kim Behnke af 7. marts 1991, spørgsmål nr. S 313, givet udtryk for, at jeg er positiv over for en diskussion af reformer i den folkekirkelige økonomi, herunder også biskop Herluf Eriksens forslag.

Som bekendt foreligger der allerede adskillige debatindlæg. Som et af de seneste henviser

jeg til biskop Olav Lindegaards kronik i Kristeligt Dagblad, hvor biskop Lindegaard melder sig som en af dem, der nødig ser en omlægning af statens grundlovsbestemte støtte til folkekirken, men der er adskillige andre indlæg, som bør indgå i overvejelserne.

Det forholder sig jo sådan, at enhver ændring i balanceforholdet mellem stat og kirke automatisk lægger op til usikkerhed. Derfor er det for mig helt afgørende, at eventuelle principielle reformer i den folkekirkelige økonomi først realiseres efter meget nøje overvejelser af konsekvenserne. I stedet for vedtagelsen af det fremsatte beslutningsforslag så jeg derfor hellere en indgående debat, der kan vise, om forslag til sådanne reformer har bred tilslutning i folkekirken. Herom er jeg selv stærkt i tvivl. Jeg ser gerne, at alle, der føler medansvar for folkekirken, involverer sig i denne debat.

Jeg har ikke lagt skjul på mine egne synspunkter og udgangspunkter i en sådan debat.

For det første anser jeg det for meget væsentligt, at den hidtidige fortolkning af grundlovens § 4 opretholdes, og den går jo ud på, at ordet »understøttes« også skal forstås som økonomisk støtte.

For det andet er det min opfattelse, at understøttelsen fortsat skal indebære tilskud til præstelønninger, ikke blot fordi det er en hensigtsmæssig reguleringsfaktor med mindre risiko for vilkårlige nedskæringer end et bloktilskud, men også og navnlig fordi det for mig at se er helt naturligt, at den understøttelse, staten efter grundloven skal give til netop den evangelisk-lutherske folkekirke, er med til at fremme den evangelisk-lutherske forkyndelse.

For det tredje har de, der har arbejdet med tanken om en omlægning af statstilskuddet, hvis jeg har forstået det rigtigt, vist også med i overvejelserne, at det ville blive lettere at skaffe flere præstestillinger, hvis staten ikke længere skal, om jeg så må sige, blande sig i aflønningsspørgsmålet. Hertil vil jeg gerne bemærke to ting. Folkekirken har i de senere år undgået stillingsbeskæringer; tværtimod er det lykkedes skiftende kirkeministre at opnå tilslutning til ganske vist, det erkender jeg, beskedne udvidelser i antallet af præstestillinger. Dernæst kan jeg ikke se, at der kan oprettes flere præstestillinger uden en forøgelse af kirkeskatten, og kirkeskatten tror jeg ikke kan stige væsentligt i de kommende år.